

*De Feuilletonroman
van de Week*

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

— Let op uw woorden, want misschien moet ge dat alles eens voor de schout ook zeggen, als er een onderzoek gebeurt. En dan moet ge de waarheid vertellen met de juiste bijzonderheden. Overdrijf nu niet, waarschuwde Elsje.

— Elsje spreekt verstandig, merkte Doolage op.

— Ja, jonker, ik heb het beste vrouwtje van de wereld getrouwd, verklaarde Renatus. Ga maar gerust op reis, wij waken. Ge behoeft niets te vrezen.

Bernard Doolage deed het paard zadelen, dat hij enige dagen te voren had laten kopen door Wouwe. Hij beval nogmaals zijn personeel aan, niets van de geheime bergplaats tot de arbeiders te zeggen. Hij voorzag zich van het nodige reisgeld en ook van zijn wapens, en reed een. Hij zag toch erg tegen de reis langs de onveilige wegen op...

NAAR AALST.

PAS buiten de dreef, ontmoette Bernard Denijs van Balen, die hem minzaam toeriep:

— Mijnheer Doolage, ge hebt daar een flinke draver.

— Ja... ik geloof, dat ik een goede koop gedaan heb, antwoordde Bernard, zijn ros inhoudend. Vandaag zal het zijn

proeven moeten afleggen en tonen wat het kan.

— Op reis?

— Naar Aalst...

— Dat is een heel eind. En ge zijt gewapend?

— O, natuurlijk...

— Want ge komt dwars door het gebied van Jan De Lichte. En hoe gaat het op het kasteel? Het herstel is nog niet geëindigd?

— Ja toch...

— Ik meende, dat ik u nog met een ambachtsman aan het werk zag, een half uur geleden.

Bernard aarzelde even. Maar Denijs van Balen was een edelman als hij, en zou toch ook zijn hulp moeten verlenen, om het gewest van de rovers te bevrijden. Waarom hem dus niet in het vertrouwen genomen?

— Ik heb een eigenaardige ontdekking gedaan, zei Bernard dan ook, na zelf afgestegen te zijn. Ik mag op uw bescheidenheid rekenen, niet waar? Het blijft voorlopig onder ons.

— Zeker! Wat is er dan?

En nu vertelde Doolage, wat de aanleiding en het doel was van zijn reis naar de verre stad.

— Welk een avontuur toch! riep Denijs van Balen ontsteld uit.

— Maar gij begrijpt dat de zaak geheim moet blijven. Die Jan De Lichte

heeft overal zijn verspieders en hij is sluw en durft alles.

— Natuurlijk... het krioelt hier van spionnen die overal luisteren... Op mij kunt ge rekenen, dat spreekt vanzelf.

— Ik vind dat het onze plicht is, bij de overheid aan te dringen een eind te maken aan die roversplaag en ook dat wij daartoe onze hulp moeten verlenen, wij, als edelen.

— Volkomen waar. En ik ben uw man als er een strijd tegen de bandieten ingezet wordt.

— En uw vader ?

— Och, vader is oud, maar zal boeren van onze goederen opvorderen ; die kunnen onze macht versterken.

— Nu wij spreken er wel nader over.

— Zeker... Laat ik u niet langer ophouden ! Goede reis !

Ze namen hartelijk afscheid en Bernard vervolgde zijn reis. Hij dacht nu aan wat Aleida van Balen van haar oom had gezegd, dat de oude van Balen zo babbelachtig was.

— 'k Zou beter gezwegen hebben, mompelde Bernard. Ik had morgen alles kunnen meedelen. Maar het is waar, ik zal Denijs van Balen nodig hebben, wil ik mijn plan uitvoeren en dat bewijs van vertrouwen zal een goede invloed uitoefenen op hem.

Over Maria-Horebeke reed hij naar Zottegem. Snel draafde zijn paard langs Blasius Boekel en Strijpen. Op een uur was Doolage te Zottegem, een reeds bloeiend vlek waar hij even navraag wilde doen, naar de beste weg. Hij zag, dat er iets moest voorgevallen zijn, want overal stonden er groepjes opgewonden burgers te praten met levendige gebaren.

— Bernard hield voor een herberg stil.

— Paard stallen, mijnheer ? vroeg een knecht, die ijlings toeschoot.

— Neen... houd het even vast, terwijl ik in de gelagkamer iets drink. Ik rijd dan weer door.

— Goed, heerschap.

In de herbergzaal heerste een aangename warmte. Verscheidene burgers za-

ten op dit uur reeds bij de haard. Blijkbaar had een of ander nieuws hen daar zo vroeg verenigd.

Bernard bestelde een glas warme wijn en, terwijl de waardin dit gereed maakte, vroeg hij aan de lieden die bij het vuur zaten, wat er toch gaande was.

— Weet gij het nog niet, mijnheer ? vroeg een oude man. Ze hebben vannacht twee mensen vermoord onder Leeuwergem.

— De rovers ?

— De bende van Jan De Lichte natuurlijk. De deugnieten zijn ingebroken op een hofstede en hebben de boer en zijn vrouw vermoord. De dochter, een meisje van rond de twintig, werd meegenomen en men is zonder nieuws van haar. En ze hebben er alles gestolen ! 't Is toch wel wreed hé ? Welke tijd beleven we ?

— O, het verwondert mij niet, hernam Bernard. Men laat de schurken vrij spel. Niemand durft er zich tegen verzetten.

— Neen, de overheid doet niet veel, erkende er een uit de groep.

— Maar waarom verenigen de burgers en boeren zich niet om kloppachten te houden ?

De mannen haalden de schouders op of bromden iets tussen de tanden. Ze keken Bernard wat spottend aan.

— Wie zal ze aanvoeren ? vroeg er een. Gij ?

— Als het zijn moet, wel ja ! Ik en anderen. Ik ben seffens gereed. Zo kan het niet blijven duren.

Men zag nieuwsgierig op en de oude man zei :

— Jonkman, ik zou in uw plaats voorzichtiger zijn. Als gij zo openlijk spreekt en veel reist, zouden de rovers u wel eens rekenschap van dergelijke woorden kunnen vragen. Neem een raad van mij aan. Jan De Lichte staat voor niets... dat weten we nu al genoeg.

— Met raadgevingen wordt het land niet gezuiverd, viel Bernard wat heftig in.

Maar wat hielp dit gebabbel ? De

verbruikers zwegen achterdochtig. Doolage ledigde zijn glas en vertrok. Aan de stalknecht vroeg hij de weg.

— Naar Aalst? herhaalde de man. Ja, dat is een slechte streek, en ge zoudt best de grote baan houden. Daar rijden toch nog soms soldaten en voerlieden. Binnendoor is het wel korter, maar voor geen kar goud zou ik door de bossen trekken, ook niet bij klaren dag. Laat eens zien. Rijd van hier naar Oombergen... en dan zijt ge op de grote weg naar Aalst. Ge kunt niet missen. Ge weet het zeker al van die moord?

— Ja...

— De boer en de boerin dood... en de nicht meegevoerd.

— De dochter beweerden ze daar binnen...

— Neen, de nicht. Ze was er nog maar een dag, het arm kind. Ze kwam van Ename en nu zit ze ergens in die vervloekte bossen als lief van een rover van eigen! Jonker La Ruwière was hier over een uur en die heeft het mij verteld.

— La Ruwière?

— O, ge moet hem kennen. Ieder kent hem. Hij is altijd op gang. Rijk zijn en niet moeten werken hé! En hij houdt van plezier, maar hij is braaf voor de anderen. Hij heeft mij schoon drinkgeld gegeven.

Bernard begreep de aanmaning wel, maar antwoordde dan:

— Schijn bedriegt, vriend, dat herinner ik u. Gij spreekt op jonker La Ruwière van Burst?

— O, ja... er is er maar één... hij heeft wel een zuster, doch geen broers. En zijn vader lijdt aan jicht en kan niet uitgaan.

— Welnu, vriendschap, ik zeg u dat La Ruwière tot de bende van Jan De Lichte behoort. Pas op voor hem, hernam Bernard heftig.

De stalknecht keek hem met open mond aan. Bernard gaf hem een fooi, sprong in het zadel en riep nog:

— Nu kent ge La Ruwière en zeg

het gerust voort! Vertrouw die schurk niet.

De stalknecht bezichtigde eerst het geldstuk en schoot dan in een luide lach.

— Heerschap, ge hebt u wat laten wijs maken, zei hij. Ge kunt even goed beweren dat ik Jan De Lichte zelf ben. En pas maar op, dat de jonker niet hoort, wat ge van hem zegt, want hij heeft veel vrienden en ook onder de groten en zou u in een lelijk parket kunnen zetten.

— Ik verzeker u, dat jonker La Ruwière tot de bende behoort, herhaalde Bernard en hij reed de poort uit.

Onder Leeuwergem zag hij een eind in het land een dichte menigte bij een hofstede.

— Dat is zeker de plaats van de misdaad, mompelde hij. Ik wil er even heen. Ik moet me op de hoogte stellen van de gebeurtenissen hier.

Hij sloeg de aarde weg in. De boeren en boerinnen hielden hem voor een overheidspersoon en maakten dadelijk plaats, om hem door te laten. De mannen trokken eens aan hun muts.

De hoeve werd bewaakt door een veldwachter en enige oude Franse soldaten, uit Zottegem ontboden, krijgslieden, die slechts verschenen als er een schelmse daad bedreven was, maar nooit om er een te voorkomen.

Zij ook zagen Doolage voor een ambtenaar der wet aan en schoten toe, om zijn paard vast te houden. Bernard liet hen in de waan en trad de woning binnen.

Hij ontstelde. Op de vloer lag het lijk van de boer, te midden van geronnen bloed. Een messteek in de borst wees wat de dood verwekt had. Half uit een bedstede, hing het lichaam van de vrouw, wie men het hoofd verbrijzeld had.

Ontzet wendde Bernard zich af.

— En dat blijft allemaal ongestraft! mompelde hij verontwaardigd. Dat is niet langer te dulden. Och, waren de mensen zo laf niet! Daar buiten staan

ze met honderden te gapen, maar van een klopjacht durft niemand spreken. En wie het toch doet, krijgt dan de raad liever zijn mond te houden, om de wraak van de rovers niet op zich te trekken! Jan De Lichte moet zich wel een grote baas gevoelen.

Bernards blik viel op een opschrift met krijt op de deur aangebracht. Ver-rast las hij :

« Lotje is een bendemeisje. Zij was » bij deze boer gevlucht. De boer en » de boerin wilden haar niet overgeven. » Ziet hun vonnis. Lotje is weer bij ons. » Het is streng verboden berouwhebben- » de leden van de bende in huis te ne- » men ! Ze zijn gemene verraders en ik » laat hun geen vrij spel.

Jan De Lichte »

— 't Is wreed hé, mijnheer ! zei de Vlaamse veldwachter, die nader was getreden.

— Ja... maar het is noen en de lijken liggen daar nog altijd !

— We hebben nieuws naar Aalst gezonden en we meenden, dat gij van de wet waart.

— Neen, ik rijd naar de wet te Aalst, maar die soldaten konden toch met de burgers en de boeren de bossen doorzoeken !

— Zonder orders doen de soldaten dat niet en boeren en burgers krijgt men niet mee ! Ge kunt dat peinzen ! Ze durven nog niet luid kwaad van de rovers zeggen. En ge moogt zeker zijn, dat er onder de mensen daar ook leden van de bende staan, die alles af-luisteren en afspieden. Dus gij rijdt naar Aalst ? Wel, jonker La Ruwière is er al heen en zal het nieuws melden. Maar als gij het nog eens wilt doen...

— Jonker La Ruwière doet uw boodschap ? Dan zijt ge goed geleverd... Hij is zelf van de bende.

— Maar mijnheer, wat ge nu durft beweren ! kreet de veldwachter half boos.

— Ik meen het.

— Neen, ge zegt dat om te lachen, en het is gevaarlijk want jonker La

Ruwière is een braaf mens, maar schiet toch licht uit. En hij heeft veel te zeggen in de streek. Zijn macht is groot.

— Hij is de grootste schavuit die hier rond loopt. Hij heult met Jan De Lichte.

— Ge moogt zo iets niet zeggen...

— Ik zal het ook aan de wet meedelen. Hij weet heel goed, wie Lotje is.

Bernard begreep echter, dat het ver-loren moeite was te trachten de veldwachter te overtuigen. Hij steeg in het zadel en galoppeerde heen.

De verbaasde veldwachter keek hem na en schudde het hoofd. O, ja... velen van wie men het nooit zou denken behoorden tot de bende. Maar jonker La Ruwière ! Dat kon niet.

Nu wilde Bernard zonder talmen zijn reis voortzetten. Diep medelijden met Lotje vervulde hem. Jan De Lichte liet het meisje dus nu en dan los om haar op wrede wijze weer te vangen. Het was als het spel van de kat met de muis.

IN HET LANDHUIS.

BERNARD begreep reeds bij zijn aankomst te Aalst, dat hij van-daag niet meer aan de terugreis denken moest. Het was bij drieën, toen hij aan de « Gouden Leeuw » afstapte. Om vijf uur werd het reeds donker. En hij schuwde de buitenwegen.

Hij bestelde dus een kamer in de gunstig gekende herberg en nam haastig een lichte maaltijd.

Dan begaf hij zich naar het Landhuis, het Wethuis van 't Land van Aalst en hij vroeg er om een der overheden te spreken. Lang moest hij wachten in de vestibule.

Eensklaps ontstelde hij even. Uit een der zalen kwam jonker La Ruwière. Een ambtenaar liet hem uit en scheen zeer onderdanig. Doolage kon zich nog bijtijds in een hoek terugtrekken, want hij werd nu liever niet door zijn vijand opgemerkt.

De ambtenaar vergezelde La Ruwière tot aan de drempel.

— Ja, als een der handlangers van Jan De Lichte hier zo'n invloed heeft en met buigingen en strijkage's begroet wordt, verwondert het me niet, dat de bende zulk een grote macht heeft, dacht Bernard. En dan mag de kapitein zijn ordonnances wel schrijven op de deuren van hoeven! Zulke helpers!

Eindelijk werd Bernard in een kamer gelaten, waar achter een grote tafel een oud heertje zat met een kwistig gekrulde grijze pruik.

— Gij zijt jonker Doolage van Mater? vroeg het mannetje, een raadsheer van 't Aalster Land.

— Om u te dienen.

— En wat is het doel van uw komst.

— In het algemeen om met de overheid middelen te bespreken tot het uitroeien van de roverspest, die onverdraaglijk is.

Het heertje keek Bernard verbaasd aan.

— Gij zegt? vroeg hij.

— Middelen te beramen...

— Ja, ja, ik heb u wel verstaan... Gij hebt toch wel papieren bij u, veronderstel ik? Laat ze mij eens zien!

De raadsheer overliep de stukken, welke Bernard hem overreikte. Na een poos zei de oude man:

— Dus gij bewoont de Wolvenburg te Mater? Ik ben tweemaal op het kasteel geweest...

— Dan hebt gij dus mijn oom goed gekend?

— Ja... maar ik heb aan die betrekkingen een eind gemaakt. Mijnheer Walter Doolage leidde een ergerlijk leven. Doch dat is voorbij. Van doden spreek ik geen kwaad.

— Ik ben in geen geval verantwoordelijk voor de levenswijze van mijn oom. Ik betreur zijn afdwalingen zeer diep. Ik vertoefde toen in het buitenland.

— Beschuldig ik u, jongeling? Stel ik u verantwoordelijk voor het wangedrag van uw oom? Zo, zo, gij komt

aan de heren gedeputeerden van het land van Aalst een les geven, naar ik merk.

— Ik kom uw bescherming inroepen tegen rovers, die het land onder hun tyrannie stellen.

— Ha... ha... dat klinkt reeds anders en minder overmoedig!

— En u tevens mijn hulp aanbieden. Toch dacht ik, dat een bezitter van een heerlijkheid uit dit gewest niet als een onmondige behandeld werd. Maar ter zake. Deze morgen kwam ik tot de vreselijke ontdekking, dat een geheime kelder van mijn kasteel tot bergplaats van de rovers dient...

— Gij zegt? hernam de ambtenaar met meer belangstelling.

— Dat een kelder...

— Ik versta u wel! Meent ge, dat ik doof ben? En hoe hebt gij die kelder gevonden?

— Door een onderzoek, maar dat is een hele geschiedenis.

— Ik kan slechts oordelen, indien ik alle bijzonderheden ken. Vertel me dus die geschiedenis.

— Er is heel weinig te oordelen over een feit dat vast staat als een paal.

— Gij zegt?

— Dat er weinig...

— Ja, ja... te oordelen is. Maar ik vind zulks, op zijn minst uitgedrukt, een onhoofs antwoord. Gij spreekt tot de weledele heer Vinkenier, raadsheer van het Land van Aalst. Vergeet dat niet! riep de verwaande heer uit.

— En gij tot jonker Doolage, bezitter ener heerlijkheid te Mater... Ik heb in mijn kasteel een geheime bergplaats van de rovers ontdekt. Dat feit deel ik u mee. Hoe ik die kelder ontdekte, doet, dunkt me, weinig ter zake.

— Gij zegt?

— Ik vraag de bescherming van de overheid, maar bied tegelijk mijn diensten aan. Als heer van een gedeelte van Mater is het mijn plicht mede te werken om daar veiligheid te doen heersen. Tot nu toe schijnen de rovers vrij spel te hebben, en dat verbaast mij

niet, als ik zie, dat jonker La Ruwière hier vrije in- en uitloop heeft, terwijl hij een van de voornaamste trawanten is van Jan De Lichte.

— Gij zegt ? herhaalde de raadsheer nu driftig opspringend, rood als een kal-koen.

— Dat jonker La Ruwière...

— Ja, ja, ik heb het goed begrepen. Maar komt gij mij voor de gek houden ? Dat is een belediging van een magistraat, ik waarschuw u.

— Ik zou eer menen dank te krijgen voor die belangrijke mededeling.

— Als jonker La Ruwière dat verneemt.

— Indien gij hem dat vertelt, zal de sluwe kerel natuurlijk zijn maatregelen nemen ! Maar als het gerecht zijn gangen in het geheim nagaat, zal het blijken, dat mijn beschuldiging, hoe vreselijk ook, niet lichtvaardig is.

— Gij komt kersvers uit het buitenland en gij zoudt meer weten dan wij, die reeds lang ter plaatse wonen. Ge matigt u heel wat aan, jonkman.

— Het toeval kan iemand dienen en dat is met mij gebeurd.

— Het toeval... het toeval ? Weet gij wat de geleerde schrijver Desiderius Maranius over het toeval schrijft in rechtszaken ?

— Dat kan me geen zier schelen, heer Vinckenier. Met de geleerde schrijver heb ik niets te maken. Ik praat over de bende.

— Gij zegt ?

— Dat die schrijver...

— Ja, ik heb het gehoord... dat de zeer geleerde schrijver Desiderius Maranius u onverschillig laat. Maar ik heb zijn rechtskundige geschriften bestudeerd en die zijn zeer voornaam.

— En ik maakte kennis met de roversbende, met Jan De Lichte zelf !

— Gij zegt ?

— Dat ik Jan De Lichte...

— Maar houdt ge me dan met alle geweld voor doof ? Stondt gij van aangezicht tot aangezicht met de kapitein Jan De Lichte ?

— Twee maal zelfs.

— En hij heeft u niet vermoord ?

— Dan was ik niet hier voor u ! hernam Bernard wat spottend.

— Dat is weer een ruwe opmerking. En wat gij daar bekent, lijkt mij zeer verdacht. Twee maal met de roverskapitein spreken en vrij blijven. Neen, dat wil er bij mij niet in...

— Zo... zo... gij wilt mij aldus behandelen ? Omdat ik mijn plicht vervul, een einde wens te maken aan een onduidbare toestand voor de bevolking, de pest van de rovers, meent gij mijn openhartigheid tegen mij uit te spelen.

— Gij hebt Jan De Lichte ontmoet en hij misdeed u niets ? Dat is bijna een bewijs dat gij met hem in goede betrekkingen staat. Zo zou ieder redeneren.

— De duivel hale u voor zo'n redenering, die een mens het bloed naar de kop jaagt. Over de kelder wilde gij allerlei bijzonderheden vernemen ; nu zoudt gij mij zonder nadere uitlegging te horen, betichten een schelm te zijn, een medeplichtige van de bandieten... Mijnheer, gij gaat te ver...

Op dat ogenblik stormde een Frans officier binnen. Mijnheer Vinckenier nam dadelijk een onderdanige houding aan en boog beleefd. Maar de Fransman scheen hem geen groet waardig te keuren en vroeg :

— Is dat verslag gereed over de moord te... te... te... hoe heet dat nest weer, met uw onmogelijke dorpsnamen hier ?

— Te Leeuwergem, heer officier.

— Juist...

— Het is nog niet geëindigd... Ik ben er druk aan bezig.

— Hel en duivel... gij moet het zeker weer laten opluisteren met fraaie krullen en pennetrekken ? vloekte de officier.

— Maar ik heb ander nieuws, hernam Vinckenier haastig. Hier staat een man en ik zal hem liever een gevangene noemen, want dit is hij nu in feite, die Jan De Lichte twee maal heeft ge-

sproken en toch nog leeft. Is dat niet verdacht?

De officier keek Bernard onderzoekend aan, die onmiddellijk zijn naam noemde en dan verontwaardigd antwoordde:

— Ik kom aan de overheid melden, dat ik in mijn kasteel te Mater, dat lang onbewoond stond, een geheime bergplaats van de rovers heb ontdekt. Maar mijnheer Vinkenier schijnt daaraan geen belang te hechten en keert de verdenking tegen mij.

Bernard sprak goed Frans en zijn toon ook scheen op de officier, die door de bezetting van ons land hier veel macht had, indruk te maken.

— Och, zei de krijgsmans, die Vinkenier is een oude pennelikker, een zaag, een boekenuil, kortom een ezel! Ga heen en laat ons alleen! riep hij tot de raadshoofd.

— Mijnheer, de rechten van de gedeputeerden! protesteerde Vinkenier. Ge miskent die...

Maar de oude heer verdween snel, toen de officier met een stem als een klok bulderde:

— Zult ge ons uw kromme rug tonen? Wilt ge uw bakkes houden over de zotte rechten van uw mufte landen en stadhuizen?

Kalmer verzocht de Fransman dan aan Doolage om plaats te nemen.

— Vertel mij nu eens alles wat u hier brengt, vroeg hij.

Bernard gaf een uitvoerig verslag van al zijn avonturen, sprak over de aanhouding te Oudenaarde, de spokerij op de Wolvenburg, de ontvoering van Lotje, zijn ontmoeting met Jan De Lichte, en herhaalde zijn beschuldiging tegen La Ruwière.

— Uw bezoek is van het hoogste belang, zei de Fransman, na aandachtig geluisterd te hebben. Maar verwacht geen hulp van oude pruiken als die Vinkenier! Ge hebt gehoord hoe ik hem behandel... Verwaandheid genoeg... Ik moet u echter ook wat teleurstellen... Op het leger kan men nog niet reke-

nen. Het is nu in oorlog met Holland en natuurlijk gaat dat voor. De grootprovoost heeft mij evenwel gelast een uitgebreid verslag op te maken van alle misdaden. Zodra er troepen beschikbaar zijn, houden wij klopjachten. Dan heb ik de akten van alle beschuldigten gereed en het onderzoek zal niet veel tijd vergen. Wie ik intussen aanhouden kan, gaat achter slot en grendel. Doch verbeeld u, onlangs hadden mijn mannen een rover en drie vrouwen gegrepen en ze hier te Aalst opgesloten. Het stadsrecht was er verantwoordelijk voor. En de eerste nacht kwam Jan De Lichte ze bevrijden. Hij haalde ze uit de gevangenis.

— Zoals te Oudenaarde, merkte Doolage op.

— En wat deden de heren de volgende morgen? Ze twistten uren lang, om de schuld op elkaar te schuiven. De stad verweet de regering van het Land van Aalst haar onoplettendheid en deze heren kaatsten de bal terug op het stadsbestuur. Ik zal u morgen vergezellen naar uw kasteel om zelf een onderzoek in te stellen en verder laat ik jonker La Ruwière nagaan. Hem nu aanhouden ware voorbarig. We moeten meer bewijzen hebben dan uw beschuldiging.

Beide mannen spraken af de volgende dag om acht uur te vertrekken. Bernard verliet het Landhuis.

Liever had hij met een van de raadsleden onderhandeld. De Fransman behoorde tot het leger van een overheerser, maar Vinkenier was een lamlendige magistraat en de bezetter had immers tot plicht orde en rust te handhaven.

TELEURSTELLING.

NAUWELIJKS was Bernard enige schreden van het Landhuis verwijderd of hij bleef getroffen staan. Daar naderde de jonkvrouw, die hij hier eens beschermd had, en die reeds meermalen zijn weg kruiste. Doolage maakte ontroerd een diepe buiging.

— Mijnheer, zei de dame blozend, keer vanavond niet meer huiswaarts ! De weg is onveilig, in het bijzonder voor u. Langer mag ik niet met u spreken. Kom om zes uur daar achter het stadhuis... en ik zal u meer zeggen.

Snel verwijderde ze zich.

Bernards eerste beweging was haar achterna te snellen, maar hij deed slechts enkele passen. Hij mocht niet onhoffelijk of onbescheiden zijn.

En bovendien om zes uur zou hij haar weer ontmoeten en bij die gedachte klopte zijn hart van vreugde. Eindelijk zou het geheim opgeklaard worden, dat hem zo beroerde.

En dan... was hij niet verliefd op de schone jonkvrouw, die zoveel belangstelling voor hem toonde ? Verliefd ? Hij kende haar immers niet ! Misschien was ze wel verloofd of zelfs getrouwd. Aleida van Balen had over een verloofde gesproken, maar wat wist die er van ?

Hoe kwam de geheimzinnige jonkvrouw thans weer te Aalst ?

Maar och, daarover het hoofd niet meer gemarteld, straks zou hij immers alles horen.

— En ja, ik ben verliefd, zei Bernard half luid. Zeker ben ik verliefd... En wie weet ? Zij stelt immers belang in mij en dat grenst aan liefde. Nu kan ik een vrouw onderhouden... ik ben rijk.

Een man stond eensklaps naast hem. Zijn gelaat werd overschaduwd door de brede rand van een slappe hoed.

— De zot denkt aan zijn lieve meid, klonk het spottend. Maar hij zal ze nooit bezitten. Steek dat toch niet in uw dwaze kop. Ik sta u in de weg.

Doolage keek nijdig op. Hij herkende plots La Ruwière.

— Ha, gij zijt het ! riep hij verachtelijk uit.

— Ja, en ik weet waarvan gij mij beschuldigt. Gij durft veel beweren, vuile lasteraar !

— Ik zeg de waarheid. Gij zijt een gemene kerel, een rover...

— Roep dat eens luid, de mensen

sloegen u dood. Voor jonker La Ruwière buigen ze diep. Gij zijt een onbekende worm.

En La Ruwière vervolgde dan fluisterend :

— Welnu ja, ik ken Jan de Lichte. Ik wil het voor u bekennen.

— En Lotje...

— Och, een boerinnetje... waar ge u druk over maakt ! Heeft ze u verlost ? Eenmaal zijt ge aan mij ontsnapt... maar toch vind ik u. En die lieve meid van zoeven zal de mijne zijn, haar nestje is reeds klaar... ons liefdenestje... Loop me dus niet in de weg, idioot ! Tegen mij kunt ge niets.

La Ruwière lachte vals en verwijderde zich. Wat verder hield een jongen zijn paard vast. De schelm sprong in het zadel en reed heen.

En ja, de burgers groetten hem onderdanig. Bernard zag het en begreep dat het geen gemakkelijke taak zou zijn de schurk te ontmaskeren.

— Dus weer bedreigde hij mij, en niet alleen mij, maar de jonkvrouw, zei Bernard bij zich zelf.

De gedachte aan het meisje joeg hem angst aan. La Ruwière had medeplichtigen... genoot het vertrouwen. O, het zou hem niet moeilijk vallen de jonkvrouw in zijn macht te krijgen, als deze geen beschermer had !

— Maar ik zal dat zijn, nam Doolage zich voor. Ha, La Ruwière, het gaat tussen ons. « Ge staat in mijn weg », beweert hij. Maar ik vrees u niet. Ik aanvaard de strijd.

Bernard verlangde naar het verwachte uur. De jonkvrouw moest zich eens bedacht hebben en nu niet komen. Dan zou hij haar niet kunnen waarschuwen.

— Maar ze heeft het beloofd ! zo stelde Bernard zich zelf gerust.

Reeds voor zes uur stond hij achter het stadhuis. Het was een eenzaam straatje. Bernard wilde op zijn hoede zijn.

Hij hield zijn pistool gereed. Hij vertrouwde La Ruwière niet, zelfs niet midden in de stad.

Daar zag hij een gedaante naderen. Zou het de verwachte zijn ? Ja, zij was het... en weer ontroerde Bernard.

— Jonkvrouw ! groette hij nader tredend. Eindelijk is het mij toch gegeven u mijn dankbaarheid uit te drukken...

— Niet nodig, mijnheer, antwoordde ze met zachte stem.

— Jawel, jawel, gij hebt mij reeds meermalen een ontzaglijke dienst bewezen.

— Gij zijt begonnen met mij aan u te verplichten. Ik toon u mijn dankbaarheid.

— Wat deed ik ? Een daad van hoffelijkheid, die ieder beschaafd mens zou verrichten. Maar mag ik nu weten wie mijn goede fee is ?

— Dat is onnodig, mijnheer. Mijn doel van dit onderhoud is reeds bereikt en dus ga ik heen...

— Nu reeds ? vroeg Bernard wat teurgesteld. En gij hebt mij niets gezegd !

— Vergeef mij mijn kleine list, geheel in uw belang genomen. Ik wilde er zeker van zijn, dat u de stad niet zoudt verlaten, want gij waart nooit levend thuis gekomen. Daarom ontbood ik u hier. Meer heb ik niet te zeggen.

— Dus gij stelt belang in mijn veiligheid ?

— Natuurlijk...

— En gij zoudt mij weigeren uw naam te noemen ?

— Onmogelijk die te zeggen.

— Maar waarom ?

— Vraag me niet naar de reden...

— Woont gij te Oudenaarde ? Ik meen u daar gezien te hebben.

— Gij hebt u vergist. Ik woon ginder niet...

— Toch waart gij te Oudenaarde om mij te bevrijden uit de handen van die dwaze schout.

— Is dat een bewijs dat ik ginder woon ?

— Maar hoe kent gij steeds de toestand, waarin ik verkeer ?

— Is dat zo onbegrijpelijk ? Stel nu

eens, dat mijn vader of een familielid tot het gerecht behoorde en steeds door zijn dienaren, zijn verspieters, van alles ingelicht wordt. O, neem morgen een andere weg. Reis over Gent en Gaver, bijvoorbeeld... of over Eke en Oudenaarde, maar mijd het gebied Burst en Zottegem. Daar schuilt gevaar.

— Mejuffer, ook ik moet u op uw hoede stellen, hernam Bernard ontroerd.

— Voor jonker La Ruwière ?

— Gij weet het ?

— Ik begrijp het. Ik heb hem bij u gezien. Hij was het, die mij bij zijn eerste ontmoeting beledigde. Sedert heb ik hem leren kennen.

— Hij is een schurk.

— Dat is mij ook bekend.

— Maar weet gij ook dat hij een handlanger is van Jan De Lichte, een bendelid zelfs ?

— Jonker La Ruwière boezemt mij verder niet het minste belang in, antwoordde zij onverschillig.

— Hij heeft gedreigd u op te lichten ; hij zei het mij daar juist.

— Vrees daarvoor niet, mijnheer ! Die kans krijgt hij niet.

— O, uw gerustheid jaagt mij angst aan. Die kerel heeft veel helpers en durft alles. Hij heeft reeds veel meisjes laten ontvoeren.

— Als ik u voor alle gevaren waarschuw, zou ik dan mij zelve laten verschalken ? Nogmaals, maak u over mij niet ongerust ! Volg mijn raad en reis langs een andere weg naar Mater. En nu, vaarwel ! Ik kan niet langer blijven.

— Mejuffer, laten we zo niet scheiden ! smeekte Doolage. Vertrouwt ge mij dan niet ?

— Welk een vraag ! Zou ik u dan helpen ?

— O, zeg mij dan ook uw naam...

— Maar dat heeft geen belang ! Wat kan het u maken wie ik ben ?

— Veel ! En ik zal oprecht zijn. Gij hebt liefde in mijn hart gewékt. Vergeef het mij, dat ik zo openhartig mijn gevoelens voor u beken ! Ik heb u opgespoord, overal gezocht, onlangs nog

toen gij bij het Vossenhol aangerand werd...

— Ik aangerand?

— Op de avond van de dag, toen gij voor mij bij de schout hebt gepleit.

— Gij vergist u. Waar is dat Vossenhol? Ik ken het niet.

— Een goed uur gaans van Oudenaarde...

— Maar ik was die avond hier te Aalst. Gij vergist u deerlijk, hernam de jonkvrouw lachend. Ha, ik begrijp het. Er moet ergens rond Oudenaarde een dame zijn, die wonderwel op mij gelijk is. Ik heb er nog over horen spreken. Een dubbelgangster.

— Als dat waar is, wordt me veel onbegrijpelijk nu duidelijker.

— Onbegrijpelijk?

— Wel ja... ik meende u op mijn kasteel gezien te hebben.

— Uw kasteel heet de Wolvenburg. Zo werd mij gezegd. Maar ik ken het slot niet.

— Durfde ik u er uit te nodigen!

— Onmogelijk! Mijn taak is het in stilte te werken. En ik bid u, kweek geen dwaze gevoelens aan!

— Mijn liefde...

— Stil, mijnheer! Spreek daarover niet. Ge weet niets van mij af.

— Nog een vraag: de schout van Oudenaarde noemde u zijn toekomstige verloofde...

— Die gedachte is reeds beledigend voor mij. Die schout hebt ge een dwaas geheten en dat is hij ook. Maar mijn levensbijzonderheden leveren voor u geen belang op, geloof me. Ik heb achtung voor u... en meer kan ik u niet schenken. Vaarwel, mijnheer!

De jonkvrouw ging snel heen.

— Mejuffer! riep Doolage nog en hij wilde haar achterna snellen, maar hij beheerste zich, want hij mocht niet onwelvoeglijk zijn.

— Wil ze van de minne niet weten? vroeg spottend een man, die van uit een hoek te voorschijn kwam en lachend wegliep. Ha, de heer van de Wolvenburg moet over Oudenaarde reizen.

Rond Burst is het voor hem onveilig.

Doolage zag de kerel niet meer. Somber gestemd begaf hij zich naar het gasthof. Hij had zoveel van dit onderhoud verwacht en het bracht hem slechts bittere teleurstelling. Wie was ze dan toch, die geheimzinnige dame?

En ze had een dubbelgangster in 't land van Oudenaarde, die ook al zonderling optrad.

't Werd een droefgeestige avond voor Bernard Doolage. Wel zei hij tot zichzelf, dat zijn verliefdheid dwaas was, dat hij een onbekende beminde, wellicht een reeds verloofde, misschien een gehuwde en dat hij dit gevoel moest verjagen, maar telkens weer verscheen het schone, zoete gelaat hem voor de geest...

VERSCHALKT.

○ P de Wolvenburg was er die dag flink gewerkt geworden. Metseleers en boeren hadden onder leiding van Sander de gang, die naar het park leidde, afgedamd met aarde en steengruis en waar het buitendeurtje was, een dikke muur gebouwd.

Te vlugger arbeidden ze, omdat ze voor de avond weg wilden zijn, want al had de pastoor van Mater het kasteel belezen, de vrees voor geesten en spoken was er bij de eenvoudige lieden nog niet uit.

Ze vroegen wel waar die gang heen leidde, maar Sander maakte hun wijs, dat het alles tot een oude gevangenis behoorde, die nooit meer dienst zou doen. Iets uit het verleden dus... en mijnheer Doolage wilde al die rommel weg.

Niemand der werklieden zou het wagen een verder onderzoek in te stellen. Daartoe waren ze veel te bijgelovig en dus bleef het bestaan van de geheime roversbergplaats voor hen onbekend.

Renatus vermoede zich niet. Hij belastte zich met de taak nu en dan voor een kroes bier en voor spijsen te zorgen. Hij deed wel, of hij het zeer druk

had, maar vond ruim de tijd om Elsje met zijn minnekozerijen lastig te vallen.

Eindelijk vertrok het personeel. Renatus kwam bij Sander en zei :

— Niet dat ik bang ben... verre vandaar... maar zouden we toch niet enige mannen hier laten overnachten ?

— Als gij niet benauwd zijt...

— Neen, helemaal niet...

— En ik evenmin ! Waarom dan die lui lastig vallen ? We zijn met ons tweeën mans genoeg.

— Elsje zal niet gerust zijn.

Maar Sander zond de arbeiders heen, deed nog eens de ronde, haalde de brug op, sloot de poort en de buitendeur en zei :

— Laat nu maar eens iemand een aanval wagen ! Hij zal goed ontvangen worden.

— O, dan schieten we de kerels neer als mussen ! blufte Renatus die echter helemaal niet op zijn gemak was.

Sander bleek vermoeid en na het avondmaal wilde hij naar bed. Hij zag zijn pistolen nog eens na.

Renatus was intussen uit de keuken gegaan.

— Wat voert hij toch uit ? vroeg Sander zich af, en hij ging eens zien.

Renatus was bezig het zeel der grote klok te verlengen ; hij knoopte er een touw aan vast.

— Wat doet ge ? vroeg Sander.

— O, ik ben helemaal niet benauwd, maar toch is het goed voorzorgen te nemen. Ik maak een lang eind aan het zeel vast, zodat ik van in mijn slaapkamer kan luiden, als het nodig mocht zijn.

— Dan laat ge uw deur open ?

— Hemel neen !

— Maar hoe krijgt ge het eind van het touw in uw kamer ? Toch niet door het sleutelgat zeker ?

— Zo ver heb ik niet gedacht...

En Renatus krabde zich achter het oor.

— O, ik weet al raad, vervolgde hij. Ik boor een gat in de deur.

— En ze schenden ?

— Morgen stop ik het weer. De jonker zal zeggen, dat ik zeer wijs handel. Niet dat ik bang ben, maar de rovers zullen ons vandaag bespied hebben.

— Ze mochten...

— En ze zouden kunnen komen met een grote macht om hun buit te redden.

— O, laat ze komen, dan schieten we ze neer als ze willen binnen dringen. Maar ze zullen wel wijzer zijn ! Natuurlijk weet Jan De Lichte al dat we de gang toegemetseld hebben. Juist daarom blijven de schavuiten vannacht ver van de Wolvenburg ! En moest ge de klok luiden, wie zou er komen ? De mensen zijn veel te benauwd... O, dat dwaas volk hier, om aan spoken te geloven ! Laat de deur maar ongeschonden.

Elsje was nu ook nader getreden. Ze lachte haar man uit. Toen werd Renatus toch wat korzelig.

— En gij waart wel zo benauwd, dat het kasteel eerst belezen moest worden voor ge er wilde komen ! riep hij tot zijn vrouw.

— Ja, om het vele kwaad hier bedreven...

— Door mijnheer Walter Doolage ? vroeg Sander.

— Ik zeg er niets meer van. Mijnheer Walter is dood en ik lees nog elke dag voor zijn ziel, al heeft mijnheer Walter zelfmoord gepleegd. Hij moest van zijn zinnen beroofd zijn toen. Misschien is er nog gratie voor hem. Toe, Renatus, laat die klok maar hangen ! De rovers kunnen hier nooit binnengaan.

De jonge man gaf toe.

— Ge moet het zelve weten, zei hij. Ik deed het voor u, want ik ben niet bang.

— En ik ook niet, verzekerde Elsje. Ik zie de nacht rustig tegemoet.

— En ik zal slapen als een os, voerspelde Sander. Ik ben moe van al het werk.

— Ja, we hebben ons nog al eens ge-

weerd vandaag hé ? zei Renatus. Mijnheer zal tevreden zijn.

— Gij hebt zien werken, schertste Sander. Maar kom, ge zijt in uw huwelijksdagen en dus moet ge u nog niet afsloven.

Ze gingen te bed en 't was doodstil op de Wolvenburg. Maar Renatus kon niet slapen. Telkens maakte hij Elsje wakker en vroeg :

— Hoort ge niets ?

— Maar neen... 't is de wind ! antwoordde de jonge vrouw dan slaperig.

En inderdaad, de wind was 's avonds opgestoken en zuchtte om het oude gebouw.

Renatus woelde op zijn leger. Soms sluimerde hij even in, maar telkens schrok hij wakker.

't Was zo wat half een, toen hij nogmaals ontsteld oprees. Hij hoorde weer geruchten... en het was nu de wind niet. Buiten klonken stemmen.

— Elsje ! fluisterde hij, zijn vrouw bij de arm schuddend. Toe, word wakker. Het is niet pluis buiten.

— Laat me toch gerust, stamelde Elsje verstoord. Slaap ook maar !

— Maar luister eens !

— 't Is de wind...

— Neen, ik hoor spreken. O, toe, Elsje, luister ook. Ze zullen ons in bed vermoorden.

— 't Is de wind...

— Neen... neen... ze spreken...

Elsje kwam overeind.

— Ik hoor niets, zei ze geuwend.

— Nu is het weer stil, maar ik heb horen roepen... voorzeker zijn de rovers daar.

— Wel neen...

— Nu houden ze zich stil om ons te verrassen. Laten we ons wegsteken.

— Dwazerik...

— Toe, Elsje, om de liefde Gods... er is hier een kas in de muur, ook al iets geheims, ik heb ze gevonden en ze sluit al binnen. Laat ons er in kruipen. Daar vinden ze ons nooit.

— Als gij waarlijk wat gehoord heb, roep Sander dan...

— Neen... neen... die zou lawaai maken en dan zijn we er zeker aan. Kom mee in de kas !

Maar Elsje was terug in het kussen gegleden en sliep opnieuw in.

— O, weer die stemmen ! kermde Renatus. Elsje toch...

— Schei nu uit met dat plagen of ik ga naar een andere kamer ! bromde zijn vrouw die nogmaals wakker schoot.

— Ik hoor het weer !

— Gij zijt zot van benauwdheid...

— Wij zijn nog zo jong en pas getrouwd en nu al vermoord worden. Laat ons in de kas kruipen ! Dat Sander zijn plan trekt, ik mocht de klok niet luiden... hij was niet bang. Dat hij nu alleen de rovers buiten houdt !

— Maar er zijn geen rovers... Als ge me nog eens wekt, ga ik op een andere kamer liggen. Er zijn er genoeg.

Renatus werd nijdig. Zijn vrouw sliep weer in.

— Ja, ze spreken buiten en wie kunnen het anders zijn dan die verdoemde bandieten ! hernam de jonge man. Elsje moet het nu ook maar weten !

Hij klom uit het bed en kroop in de muurkas. Hij liet de deur nog op een kier en rillend luisterde hij, zwetend van angst.

Maar hij hoorde niets meer. Een half uur ging voorbij. Alleen de wind blies om 't oud kasteel. 't Was bitter koud in die schuilplaats.

Renatus was nu toch wat geruster en vlug keerde hij in 't warme bed terug en eindelijk viel hij in slaap.

't Was ochtend toen hij ontwaakte. Elsje stond zich reeds te wassen.

— Kom er uit, zei ze. 't Is al acht uur. Ge verslaapt de tijd.

— Geen wonder, dat we ons verslapen... ge hebt vannacht nog al eens een spel gemaakt door uw schrik voor de rovers ! riep Renatus vrolijk uit.

— Ik ? Ge moet maar durven. Ge keert alles om, jongen. Ge hebt me wel zes keer wakker gemaakt en ge zijt dan in de kas gekropen.

— Hoe een mens in zijn slaperigheid

de zaken toch kan verdraaien, hernam Renatus. Ge hebt me geen uur laten slapen, ge hoorde lawaai, zegde ge en het was de wind, zei ik.

— Wel, gij leugenaar! Dat ge overdrijven kunt, wist ik, maar zo liegen... en tegen uw vrouw. Het is schandelijk.

— Elsje, Elsje... ge hebt zeker gedroomd, dat ik de bangerik was! Ge wilde in de kas... ge hoorde stemmen buiten en schoten... en wat weet ik al.

De jonge vrouw keerde zich om.

— Wat zijt ge toch schoon! vleide Renatus.

— Geen flauwe praat nu, antwoordde ze boos. Luister, als ge niet dadelijk de waarheid zegt, ga ik naar Tinus terug. Ik wil niet langer met een leugenaar leven.

Renatus schrok toch van haar toon.

— 't Is immers maar een grap! zei hij. Neem dat niet zo kwalijk op. We mogen eens lachen.

— Dus ge erkent, dat gij bang waart en in de kas zijt gekropen?

— Maar ik houd vol dat ik buiten stemmen heb gehoord...

— Daar gaat het niet over. Zijt ge in de kas gekropen ja of neen?

— Ja... maar niet uit benauwdheid. Ik wilde daar de rovers afwachten om ze dan in de rug aan te vallen als ze naar het bed stapten... en het was dus om u te beschermen.

— Zwijg maar gauw! Gij zoudt uw vrouw laten vermoorden... 't Is een moedige man die ik getrouwd heb! Ha, ik moet niet op uw hulp rekenen in tijd van nood...

— Maar geloof me toch...

— Neen, ik geloof u niet. Gij zijt een haas, een benauwderik en toch een bluffer. Ik zal maar niets aan Sander zeggen. Ik ben beschaamd in uw plaats.

— Toch heb ik stemmen gehoord. Dat houd ik vol, al sloegt ge me dood, beweerde Renatus.

— Toe, zwijg nu rap!

— 't Is mijn ziele waar! En ge slipt maar...

Renatus stond ook op. Hij wilde zijn vrouw omhelzen, maar ze weerde hem af en bromde:

— Kussen en minnekozen is geen liefde. Als een rover mij aanviel zoudt ge mij in de steek laten!

— Nooit. Ik vocht me liever dood! Leven zonder u zeker!

— Kleed u aan, er is veel werk. Ge moet wel tien boodschappen doen.

't Was geen vrolijk ontwaken zo, maar Renatus was toch tevreden dat Elsje het gebeurde zou verzwijgen. Toen ze beneden kwamen, was Sander niet in de keuken. Elsje had hem toch horen opstaan. De knecht was zeker naar buiten gegaan.

Maar enige ogenblikken later kwam hij bleek en ontdaan binnen.

— Alles is weg! zei hij.

— Wat weg? riep Elsje uit.

Renatus zat te beven.

— De buit van de rovers, hernam Sander.

— Uit de kelder?

— Ja...

— Welnu, heb ik gelogen? vroeg Renatus zegevierend aan zijn vrouw.

En zich tot Sander wendend vervolgde hij opgewonden:

— Ik heb de rovers gehoord. Ze hebben nog niet in stilte gewerkt ook. Slipt gij dan als een varken? Ik heb u geroepen, maar ge kikte niet. 'k Begrijp het wel, ge waart benauwd en liet ons liever aan ons lot over.

— Wat betekent dat nu? vroeg Sander.

— Ja, ja... houd u maar onnozel! Een hele bende van die bandieten liep beneden heen en weer... en ze maakten lawaai als een troep duivels... Ik werd wakker en Elsje en ik hebben u geroepen, maar mijnheer speelde van stomme ambacht... en alleen kon ik niets doen. Ik hield me gereed om te schieten, in geval de deugnieten in mijn kamer zouden willen dringen.

— Renatus overdrijft weer, sprak Elsje. Hij heeft stemmen gehoord, daarbuiten...

— Dat kan zijn, hernam Sander. Maar mij heeft hij niet geroepen.

— Neen...

— De rovers zijn ook niet verder geweest dan de kelder...

— Maar hoe zijn ze binnen geraakt?

— Wel, toen ik daar straks opgestaan was, ging ik naar buiten en ik zag daar allerlei bucht liggen, 't een en ander van de buit, dat ze in hun haast achter gelaten hebben. Ik begreep seffens dat er wat gebeurd was. Ik onderzocht verder en hun magazijn had een deurtje dat we gisteren niet bemerkt hebben. Het stond nu open. Kom maar eens zien...

Het drietal ging in het park. En ja, er was nog een uitgang, en wel in de geheime bergplaats zelf. Deze was zo goed als ledig. De voornaamste goederen waren verdwenen.

— De bende is gisteren ingelicht geworden, dat wij aan het werk waren om de gang te stoppen en ze is haar buit komen redden, zei Sander.

— En ik heb die kerels gehoord, verzekerde Renatus nogmaals.

— Waarom hebt ge me dan niet geroepen? Ik zou door het venster geschoten hebben!

— 't Is mijn schuld, beweerde Elsje, die haar man wilde verdedigen. Ik zei dat Renatus dat alles droomde... of de wind hoorde. En het is beter zo! Liever de buit weg dan ons leven in gevaar. Wat konden wij doen, als ze met zovelen waren?

— Een matras in het venster leggen als een schild! En van daar achter schieten... dat hadden we kunnen doen, antwoordde Renatus. Maar ja, de vrouw is de baas hé Sander... en ik meende dan toch ook, dat ik gedroomd heb. 'k Was moe van al dat werk gisteren en sloop weer in. Had ik het zeel van de klok in mijn kamer gebracht! Maar Renatus is een onnozelaar niet waar? Er mocht geen gaatje in de deur geboord worden...

— Voor de klok zouden de rovers niet op de vlucht gegaan zijn, meende

Elsje. Toe, toe, 't is nu zo. Als ze de jonker maar niet onder de weg lastig gevallen hebben. Ik ben daarover meer bezorgd dan om de verdwenen buit.

Het dienstpersoneel kon nu niets anders doen da de terugkeer van Bernard afwachten...

DUTOIT.

BERNARD Doolage was 's avonds maar vroeg ter ruste gegaan. Niet alleen gevoeld hij zich vermoeid, doch hij verveelde zich ook in de gelagzaal, waar nieuwsgierige burgers hem zouden uithoren en men overigens altijd over inbraken en moorden sprak.

De volgende morgen wachtte hij op de Franse officier. Maar het bepaalde uur verstreek en de man daagde niet op. Bernard zat nog een uur in de gelagzaal en toen besloot hij zich naar de woning van de Fransman te begeven.

Op het Landhuis ging hij het adres vragen. De raadsheer Vinkenier toonde zich nu onderdaniger. Hij wees een woning op de Markt, waar de heer Dutoit — zoals de officier heette — verbleef.

Doolage klopte daar aan.

— Mijnheer Dutoit verlaat nooit voor de noon zijn kamer, zei een jonge vrouw, die de deur opende.

— Maar we moeten op reis...

— Waarheen?

— Dat kunt ge aan mijnheer Dutoit zelf eens vragen...

— Hij of ik, dat is hetzelfde. Ik ben zijn vriendin, of liever zijn vrouw! klonk het zonder schaamte terug. En ik heb hier te Aalst veel te zeggen, voegde ze er bij.

Ze was smaakvol gekleed en had een bevallig gelaat.

— Toch heb ik geen vrijheid u te antwoorden, hernam Doolage. Wees zo goed aan mijnheer Dutoit te zeggen dat ik hier ben.

De jonge vrouw lachte.

— Ik zal me daarvoor wel wachten, hernam ze. Voor twaalf uur is hij als een beest... Gelukkig slaapt hij dan

meestal... Moest ik hem nu wekken, hij smeed mij zijn laarzen, zijn kleren en alles wat hem onder de hand viel naar de kop. Na twaalf uur is hij de braafste man der wereld en kan ik hem rond mijn vinger winden. Dus keer na de noen terug, mijn beste heer.

— Maar wij moeten een verre reis doen...

— Waarheen? Ik mag dat toch wel weten van mijn man? Ik ben vertrouwelijk... wees het ook!

— Welnu dan, naar Oudenaarde...

— En noemt ge dat ver?

— Toch een heel eind. En we kunnen niet in het donker reizen.

— Mijnheer Dutoit zal wel wijzer zijn. Na donker zou hij kans lopen vermoord te worden. Ge moet straks terugkomen.

— Maar dat gaat niet, mevrouw!

— Wilt ge hem wekken, gemoogt! Maar hoed u voor de gevolgen.

Bernard aarzelde even, maar er zat niets anders op dan zelf de officier uit zijn slaap te wekken, wilden zij vandaag nog, voor het duister werd, de Wolvenburg bereiken.

— Wel, ik waag het, zei Bernard.

De vrouw ging hem voor naar boven en wees een kamer. Doolage klopte.

— O, dat hoort hij niet, zei de vrouw. Wacht!

Ze duwde de deur open, maar bleef zelve buiten.

— Dat is daar een boeltje hé? sprak ze naar binnen wijzend.

Een grote wanorde heerste in het vertrek; uniformstukken en wapens lagen over de vloer verspreid. Op een tafel waren bundels papieren opgehoopt. En papieren ook op een kas, een lesenaar, op de vensterbank, overal, waar maar een plekje was.

— Allemaal paperassen over de beneden van Jan De Lichte, vertelde de vrouw die geen geheimen scheen te hebben. Maar de rovers doen toch al wat ze willen hé? En ik vraag niet beter, dan dat Dutoit ze in zijn kamer of op het Landhuis met de pen bestrijd... dat

is niet gevaarlijk. Als hij naar de bossen trekt loop ik veel kans hem te verliezen. En ik bemin hem... hij brengt mij voordeel op, bekende ze openhartig.

— Mijnheer Dutoit! riep Doolage.

Maar de slaper bewoog zich zelfs niet. Hij snurkte luid.

— O, schiet hier een kanon af, dan wordt hij nog niet wakker, verzekerde de dame. Ge moet hem ferm schudden. Maar pas op. Hij kan geweldig doen.

Weer aarzelde Bernard, maar dan stapte hij toch naar het bed en greep Dutoit bij de schouders. Na enige tijd kreeg hij de officier wakker. Een stroom van vloeken barstte los.

Verschrikt week Doolage achteruit. De vrouw stond op de gang te lachen. Ze scheen zich niet te durven vertonen.

— Wie zijt gij, lelijke hondsvod? schreeuwde de Fransman. Meent ge, dat ik voor dag en dauw opsta! Duren de uren in dit somber hol van Aalst nog niet lang genoeg als ge Parijs gewoon zijt? Zeg, vermuffelde mummy, behoort ge tot het lands- of het stadsbestuur, Vlaamse boerenpummel, kalf, varken, ezel, stomme aap?

En woedend wierp Dutoit een kussen naar Bernard die nu naar de deur was geweken.

— Laat mij slapen... 't is van de vergiftigde wijn, die ze u hier schenken in deze wildemanskraal... Ons leger moest de stad plat schieten... ze verdient niet op deze wereld te liggen! gromde de Fransman.

Hij scheen Doolage nog niet herkend te hebben, want hij raasde voort:

— Sturen ze u van hun Landhuis, dat stinkt naar de oude, vuile perkamenten, waarop hun zotte Vlaamse rechten geschreven staan? En wie zendt u? Is het Vinkenier met zijn doodskop. Hopman met zijn Waterhoofd of Verrepas met zijn bochel? Is het uw boerenburgemeester of zijn het de schepenen met hun kromme benen? Is er weer een moord gebeurd misschien? Ze moesten heel Aalst uitmoorden en uw

bekrompen, enggeestige, domperige bestuurders aan de torens ophangen...

Dutoit hijgde van inspanning en opgewondenheid.

— Mijnheer, we zouden naar de Wolvenburg bij Oudenaarde rijden, zei Bernard nu op bedaarden toon.

— Wolvenburg, Oudenaarde, Aalst, Dendermonde, Jan De Lichte, Vinckenier, steekt het allemaal als een schurftige kat in een zak met een hoop stenen en slinger het in de stinkende rivier die Aalst verpest...

— Ik ben Bernard Doolage van Mater... ge herinnert u...

— Ik herinner me niets en wil me niets herinneren! Ge zijt een vervloekte koppige schurk... en de duivel mag u halen... maar als ge nu niet verdwijnt schiet ik tien kogels dwars door uw mager lijf!

Doolage gaf het op. Hij wierp nijdig de deur toe.

— Heb ik het niet gezegd? vroeg de vrouw. En vandaag is hij nog vrij kalm.

— Kalm, mijn hemel!

— Ja... ja... Hij zou wel uit zijn bed durven springen en u van de trap gooien! Wacht tot na de noen... dan is hij de beschaafdheid en vriendelijkheid zelf. Ja, we moeten die heren nemen, zoals ze zijn. Ze weten dat ze hier baas kunnen spelen.

— Ik heb veel zin om zonder hem af te reizen...

— Dan beledigt ge hem... en hij is een Fransman... en zou u dat zeer kwalijk nemen.

— Ik zal dan terugkeren...

— Ja, doe dat! En trek u niets aan van dit gedrag... het zijn dronkemansuren.

Doolage verliet het huis.

— Als zulke officieren de roversbende moeten bekampen, zijn we weer vergevorderd, bromde hij. Wat valt die kerel mij tegen! Arm Vlaanderen, wingewest en roversoord!

Bernard wandelde door de stad. Hij

had nog een stille hoop de geheimzinnige jonkvrouw te ontmoeten, maar dat geluk kreeg hij niet.

— Och, dwaasheid, om een onbekende te achtervolgen, die zich nog terug trekt, zei hij bij zich zelf.

Na het haastig middagmaal keerde hij in het huis op de Markt terug. Dutoit, netjes gekleed, en met reukwater besprenkeld, deed zelf open, stak Bernard beide handen toe, overstelpte hem met hoffelijke woorden en leidde hem in een salet.

— Gij hebt hier vanmorgen vergeefs aangeklopt, zei de officier. Duizend verontschuldigungen. Ik was wat ongesteld en moest te bed blijven. Jeannette heeft het u gezegd. Nogmaals vergeef het mij.

Van het woest toneel van deze morgen scheen Dutoit zich niets meer te herinneren en Doolage zweeg er ook over.

— 't Is hoog tijd, dat wij vertrekken, merkte Bernard op aan de afspraak herinnerend.

— Mijn beste vriend, ik moet u teleurstellen en kan niet meegaan... Ik zal u wat zeggen... Ik heb gisterenavond een schoonheid ontdekt... een alerbekoorlijkst meisje, een juweel, een beeld van gratie... en ik ben er dol verliefd op geworden. Ik mag dat niet luid zeggen, want Jeannette zou jaloers kunnen worden en ik wil haar ook de vriend houden. Ze zorgt uitstekend voor me en is ook bevallig. Maar de jonkvrouw van gisterenavond heeft mijn hart gestolen. Ik ben dol verliefd zeg ik, en in zo'n toestand kan ik niet ernstig werken. Bovendien moet ik wachten, eerst dient Holland veroverd te zijn... och, voor ons dapper leger een kwestie van enige weken! En dan pas kunnen wij de bende uitroeien. Weet ge wat, stuur mij een flink verslag over die kelder.

— Maar mijnheer Dutoit, verslagen brengen geen verandering in de ongelukkige toestand... de rovers blijven inmiddels baas en plegen onbeschaamd hun vreselijke misdaden.